

jellegeről és méreteiről, és csupán a szövetséges országnak történő munkaerő-átadásról beszélt, Magyarország kormányzatának kulcsemberei azonban, akárcsak az ország zsidó vezetői, már jóval a német megszállás előtt tisztában voltak az Európa-szerte zajló végleges megoldási kampány realitásaival (lásd a 23. fejezetet).

Jungerth-Arnóthy a deportálások leállítását sürgette a minisztertanács június 21-i ülésén. A minisztertanács meghallgatta Jungerth-Arnóthy szenvedélytől fűtött eszmefuttatását, mely szerint a zsidókérdés radikális megoldása a háború után Magyarországot a legsúlyosabb következményekkel fogja sújtani. Megjegyezte, hogy:

Németországot, Olaszországot, Horvátországot és Szlovákiát kivéve a deportálások iránt nagy érdeklődés mutatkozik. Súlyos kegyetlenkedéseket vetnek szemünkre. A zsidók „kiirtásáról” beszélnek. Erős kritika tárgya az, hogy előfordult az, hogy 80 zsidót raknak be egy marhaszállító kocsiba, ahová csak egy vödör vizet tesznek be. A deportáltak közül sokan állva teszik meg a hosszú utat. Hírek vannak, hogy Lengyelországban elgázosítják és elégetik a legyengült szervezű zsidókat. Romániában, Bulgáriában, Szlovákiában már 1942-ben megtörtént a zsidók deportálása és ezen országok zsidótanítása. Horvátországból és Szerbiából is a zsidók deportálása. Románia most fellépett a zsidók mentorának, Palesztinába is kiengednek magyar zsidókat. Most, 1944-ben az egész világ felfigyel, hogyan történik Magyarországból a zsidók deportálása. Annál súlyosabb most ez reánk nézve, mert a németek a megszállott országok területéről, Csehországból, Lengyelországból, Hollandiából, Belgiumból, Franciaországból is már 1941 óta kivitték a zsidókat.²²

Noha Imrédy és Kunder a minisztertanács június 24-i ülésén azt javasolta, fogadják el ezt az indítványt, Kolosváry-Borcsa Mihály azt hozta fel, hogy a deportálások felfüggesztése súlyos morális következményekkel járna az ország belpolitikai életében. A legtöbb miniszter hajlott rá, hogy Jaross álláspontjára helyezkedjék. Jaross úgy tájékoztatta a minisztertanácsot, hogy a kegyetlenkedésekről szóló „rémhírek” igaztalanok, mert a „munkásokat” tervszerű és rendezett módon küldik Németországba. Az eredeti minisztertanácsi jegyzőkönyv szerint Jaross: „Sürgős döntést kért, mert különben nehézségek fognak előfordulni. A zsidóság munkakapacitás kérdése. Hogy a zsidók hová mennek, minket végeredményben nem érdekel. Az ország érdeke, hogy a zsidók gyorsan legyenek eltávolíthatók. Kérdés sürgősen elintézendő, a németekkel lefolytatandó tárgyalások útján.” Hasonló álláspontot foglalt el Imrédy, Jurcsek, Kunder és Szász. Ezen az ülésen jelentette ki először nyilvánosan Jurcsek, hogy „a gyermekeket és az időseket azért viszik el, mert tudják, a zsidó munkás akkor dolgozik a legjobban, ha tudja, hogy családja és rokonai mellette vannak”. Sürgették Jungerth-Arnóthyt, hogy ilyen értelemben nyilatkozzék a semleges országoknak.²³ Állítólag azt felelte, „a semleges országok